

La manipulació grollera d'un assassinat

L assassinat del professor Broseta, mereixedor de tota execració i condemna sense cap paliatiu, ha sacsejat i commogut la societat valenciana. Ha estat una acció vil i covarda que ha merescut el rebuig unànim de tots els valencians, al marge d'ideologies o parers. És per això que resulta impresentable i mereixedor dels més contundents i, si em permeteu, ferotges desqualificatius, el que des d'un sector que lidera i alimenta un determinat mitjà de comunicació valenciana —em referesc al diari *Las Provincias*— s'ha volgut utilitzar aquest assassinat per tal de seguir la seua tasca de manipulació i confusió més barroera entre els ciutadans valencians.

Encara es trobava el cadàver del professor Broseta de cos present a la Universitat de València, quan aquest diari es va permetre de publicar la següent bestiesa: "No cabe duda que este insigne profesor y muy valenciano estorbaba a alguien. Fue gran defensor de Valencia y de la lengua valenciana. Para alguna aclaración quizá el señor Lapiedra nos podría informar bien o indicarnos alguna pista para descubrimiento de los asesinos". (*Las Provincias*, 17 de gener, pàgina 25). La veritat és que això és de jutjat de guàrdia. Insinuar que el rector de la Universitat de València, senyor Lapiedra, podia donar pistes per trobar els assassins demostra la baixa moral, la falta d'ètica, la misèria intel·lectual i periodística a què ha arribat aquest mitjà de comunicació. I no val a dir, com a justificació, que aquesta és l'opinió d'un lector que va trucar al periòdic i que, fent ús de la llibertat d'expressió, el diari li va publicar en la pàgina que, sota el títol d'"El Cabinista", recull les telefonades dels lectors. Perquè, és ben sabut que tots els diaris del món que tenen aquesta secció de "cartes al director" (o, en aquest cas, telefonades) no ho publiquen tot, sinó que en fan una selecció i allò que donen a la publicitat són aquelles opinions raonables i d'interès general. Si és que de veres, aquesta denúncia

AHXIU

sobre el rector Lapiedra, com a possible conceixedor dels assassins o de les pistes que podrien contribuir a descobrir-los, l'ha feta vertaderament un lector. Tampoc seria admissible que ha estat una descurança del responsable de la pàgina que ha passat inadvertit a l'hora d'autoritzar-ne l'edició pels responsables del periòdic. No. No ha estat una descurança de ningú. El diari *Las Provincias*, aprofitant aquesta secció d'"El Cabinista", on pot excusar-se amb la justificació que són "les opinions dels lectors", continua llançant el verí en els dies següents al 17 de gener en què publica la sospita sobre les possibles connexions del rector Lapiedra amb els assassins. Qui tinga interès en comprovar el que dic, pot acudir a les hemeroteques. Que repasse aquestes pàgines d'"El Cabinista" dels dies 18, 19, 23, 25, 28 i 31 de gener. La maniobra d'intoxicació al lector és ben palesa: en

la mort del professor Broseta tenen a veure els "catalanistes" del País Valencià.

El dia 25, concretament, pàgina 20, *Las Provincias* publica, textualment, el següent: "Estic convençut que al senyor Broseta l'ha asesinat ETA, ajudada per extremistes catalanistes que veien un perill en este gran home. El millor homenage seria que els valencians demostrarem que els diners i els collons són per a les ocasions i fer una gran foguera davant la Generalitat en tots els llibres de català dels coleges per a vore si al final el traïdor Lerma es decidix a posar el valencià, o se'n va a fer puyetes per a sempre. ¿Que haguera passat si l'asesinat haguera segut el senyor Lapiedra o Joan Fuster, quina hagueren armat els catalanistes?". Aquest és el "periodisme" que fa *Las Provincias* per tal de contribuir a l'entesa entre els valencians. Però jo vull donar resposta a aquesta pregunta que *Las Provincias* ens fa, amagant-se sota la capa d'un possible lector: "¿Que haguera passat si l'asesinat haguera segut el senyor Lapiedra o Joan Fuster, quina hagueren armat els catalanistes?". Doncs, mire, senyora Consuelo Reyna, doncs mire, senyor José Ombuena (subdirectora-propietària-manipuladora del diari i l'altre pobre desgraciat, director "nominal" i intel·lectual fracassat i sense cap prestigi): els "catalanistes" no haguérem fet altra cosa que condemnar, com hem condemnat, l'assassinat de Broseta. Cosa que des del camp en què vostès "militen" no es va fer, amb la rotunditat que nosaltres ho hem fet ara, quan Joan Fuster va ser objecte de dos atemptats al seu domicili de Sueca o el professor Sanchis Guarnier va rebre un paquet-bomba i, afortunadament, adonant-se'n a temps, va avisar a la policia, perquè el desactivara.

Nosaltres senyora subdirectora-propietària, senyor director en precari de *Las Provincias*, nosaltres els "catalanistes" —vostès també ho han estat, "catalanistes", ¿o no?— en cap moment hem portat la violència a aquest país. La violència —si

400 setmanes després

més no, verbal i informativa— l'han portada i l'han fomentada vostès. Vostès, com a responsables del diari, han creat el "clímax" de la violència. La violència verbal. Passa, però, que de les paraules es pot passar als fets. L'any 1979, quan ens trobàvem en allò que s'ha denominat la "batalla de València" —a la creació de la qual vostès van contribuir de bon grat— la violència no partia dels "catalanistes". ¿Quina violència feien el professor Sanchis Guarner o Joan Fuster, per exemple? ¿La d'exposar les seues idees? Els "catalanistes" allò que hem tractat de fer es raonar i informar. Vostès, senyor Ombuena, senyora Reyna, allò que han utilitzat és la desinformació i la manipulació des del mitjà de comunicació que dirigeixen (¡Pobre Teodor Llorente si alçara el cap!). Doncs bé. Al juny d'aquell any, del 1979, el meu bon amic Vicent Badia i Marín, ben conegut d'aquella casa, com el seu pare, va rebre una carta signada per un tal Secundino Jimeno Ribelles, de Massanassa, ferotge anticatalanista que encara circula pel món escrivint cartes al director, en què deia el següent: "El caso de Valencia ni es político ni es social. Es una lucha feroz por la independencia, una batalla a librar contra el robo descarado de los que quieren despojarnos de nuestra lengua, nuestro folklore, nuestro himno, nuestra cultura...". Sens dubte aquest ciutadà era un bon lector del vostre diari i havia estat ben impactat per la vostra tasca manipuladora. I deia a continuació: "Y todo esto, sr. Badia, se defiende con uñas y dientes. Y se defenderá, caiga quien caiga y no olvide que estamos en los balbuceos del drama que se avecina. Y lo que ocurre en las Vascongadas será un juego de lactantes con lo que aquí ocurrirá. Y si los "catalanizadores" y promotores del desaguizado, Sanchis Guarner, Fuster, Andrés Estellés, Ventura Beltrán, Burguera, Cucó, etc., creen que van a salir de vacío, están en un craso error. El que tenga algo que pagar lo pagará con creces...".

No hi ha dubte que, d'alguna manera, ho van intentar. Si més no, amb Sanchis Guarner i Fuster. ¿A què ve, ara, que *Las Provincias* vulga crear un estat d'opinió acusant els "catalanistes" d'haver propiciat per inducció l'assassinat del professor Broseta? Els terroristes no som nosaltres. Els que han propiciat i utilitzat la violència al País Valencià no han estat, no hem estat, els "catalanistes", sinó, com tothom sap, els "anticatalanistes". ¡Ja està bé! ¡Féu fàstic!

Francesc de P. Burguera

Tota publicació en català naixia com alguna cosa més que una publicació. ¿Podem dir el mateix quatre-cents números després del naixement d'EL TEMPS? El que era dubte, entusiasme, ràbia, afirmació fa quatre-cents números, ¿com se'n diu ara? Quina consciència d'ella mateixa té la catalanitat, si no es menteix: ¿instal·lació en un passat resistent, en un present victimista o en una esperança de futur sobirà? Sospito que la desorientació del moment present és total. La resistència "està cautiva y desarmada", si no ridiculitzada. El victimisme és una coartada del pactisme, de tal manera que el victimisme de la perifèria ha equilibrat l'estatisme del centre. Quant al futur, la catalanitat encara no sap si serà l'escala invertida de Subirachs, el triangle trinitari Montpeller, Tolosa, Barcelona o un pop gegantí amb el cap a Barcelona i les potes engrapant la resta. Quatre-cents números després, en les immenses golfes desingularitzades, ningú no sap quants catalans (només continuen estant censats com a tals els del Principat) sembla que esperin el tren d'alta velocitat que els allunyi de Madrid i els apropi a Brussel·les. Però, ¿per a què? Les enquestes han dit que si no fóssim catalans ens agradaria de ser

suïssos. I vostès, els valencians, ¿si no fossin valencians també s'estimarien més de ser suïssos? En el pitjor dels casos, llegir una revista addicta és un ritual, i que sobrevisqui una revista addicta a causes minoritàries i perifèriques és un miracle. És a dir, posats a beatificar Escrivá de Balaguer, ¿per què no Eliseu Climent? Fa quatre-cents números anàvem cap a algun lloc. Quatre-cents números després conservem l'esperança d'arribar al vuit-cents... ¿No l'hauríem signat, aquest xec en blanc? I si no hi haguera hagut EL TEMPS, què hauríem llegit? Felicitem-nos. Però ¿qui?

M. Vázquez Montalbán